

îndeplina vreo slujire în biserică, ci numai că era un creștin neclintit în credința sa, mărturisea cu convingere nezdruccinată unitatea dumnezeirii și treimea Ipostaselor, sau a Persoanelor divine, a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Atunci Victorian a poruncit cu mânie: "Ce vrei mai mult? Sacrifică zeilor!". Aceasta ar fi însemnat o lepădare totală a credinței creștine cu care Venust își hrănea sufletul său și cu care era legat pentru veșnicie. De aceea, adunându-și toate puterile sufletești, ancorate pe credința sa neștrămutată în ajutorul lui Hristos, i-a răspuns cu curaj și cu hotărâre și gata de a înfrunta suferințele și moartea pământească din partea acestui păgân cu multă putere lumească: "Nu sacrific zeilor tăi neadevărați și plini de putreziciune, ci aduc lui Dumnezeu-Tatăl, Care locuiește în Ceruri, jertfă de laudă". Această mărturisire de credință a lui Venust, plină de hotărâre și curaj, care dă sufletelor puterea de a înfrunta toate suferințele, a umplut de mânie pe păgânul Victorian, lipsit de orice simțire pentru adâncurile sufletelor create de Dumnezeu. Și astfel a poruncit slujitorilor săi ca să-l prindă pe Venust și să-l ducă în afara cetății Cibales, iar acolo să i se taie capul cu sabia. Cu mult curaj și încredere desăvârșită în puterea lui Dumnezeu, Venust a pășit pe drumul ce ducea spre ieșirea din cetate, rugându-se neîncetat și simțind cum sufletul său se înălța pe încetul de la cele pământești către cele cerești. Iar în această stare de bucurie divină de abia a mai simțit ascuțișul sabiei care i-a retezat capul, făcând să înceteze viața lui trecătoare, dar ușurându-i nașterea pentru viața cea pură viitoare din ceruri. Și astfel sângele său nevinovat l-a sfințit și pe el și locul pe care s-a scurs și l-a învrednicit să petreacă în ceata celor la fel ca el din ceruri, care înconjoară Tronul dumnezeiesc și se bucură de privirea slavei celei veșnice. Ca și mulți alți mucenici creștini Venust a crezut cu tărie că harul cel de sus s-a coborât în lume prin Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, Care a întemeiat pe pământ împărăția Sa, adică Sfânta Biserică. Astfel s-a săvârșit în Domnul Sfântul Venust, tăindu-i-se capul împreună cu alți închinători și mărturisitori, la **21 august**, anul 304, sporind ceata mucenicilor din neamul strămoșilor noștri daco-romani, trăitori pe malurile Dunării.

(Preot Prof. dr. Vasile Gh. Sibiescu, Sfinți români și apărători ai Legii strămoșești)

MINUNI SĂVÂRȘITE DE SFÂNTUL FANURIE

Apărătorului credinței ortodocșilor, marelui Mucenic Fanurie, să-i aducem din inimă mărturisiri de mulțumire toți, care prin ale lui înțelepte învățături ne-am luminat cu credința și să-i cântăm: Bucură-te, Sfinte Fanurie, mare făcător de minuni!

(Condacul 1 din Acatistul Sf. Fanurie)

Acatistul Sf. Fanurie s-a scris după ce a căzut Constantinopolul sub stăpânirea turcilor. Cetatea era dărâmată, iar stăpânitorul turc avea nevoie de plăci de marmură mai mari. Lucrătorii au căutat printre ruinele cetății și au descoperit turla unei biserici. Creștinii auzind acestea au făcut săpături, și, pentru că trecuseră aproape 100 de ani de la dărâmare, n-au mai găsit între ruinele bisericii decât o icoană mare de lemn, care-l avea reprezentat în mijloc pe Sfântul Fanurie, iar împrejur erau zugrăvite muncile cu care îl chinuseră păgânii. Icoana a fost luată și i s-a făcut o bisericuță mică. La această icoană se fac multe minuni și tămăduiri. Prima minune a făcut-o cu 3 diaconi care erau acuzați pe nedreapt și urma să li se taie capetele, aceștia, auzind de icoană că este aducătoare de milostenie, s-au dus și au plâns înaintea icoanei, adormind în fața ei. Atunci li s-a arătat Sfântul și le-a zis: "Mergeți cu pace că peste 3

zile mă voi duce la boier și îi voi spune că sunteți nevinovați, iar voi vă veți înapoia la casele voastre." După rugăciune s-au întors în temniță, de unde plecaseră să se roage la icoană cu îngăduința temnicerului. Și cu adevărat a 3-a zi, în loc să li se taie capetele așa cum fusese hotărât, stăpânitorul i-a slobozit, spunându-le